

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 20/10
17.03.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у Београду, у већу састављеном од судија: Горана Чавлине, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић-Томашев и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. М.М, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. 1099/08 од 22.6.2009. године, подигнутом против правноснажних пресуда Окружног суда у Новом Саду К. 77/08 од 18.3.2008. године и Врховног суда Србије Кж.І 1175/08 од 3.7.2008.године, у седници већа одржаној 17.3.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. 1099/08 од 22.6.2009. године, подигнут против правноснажних пресуда Окружног суда у Новом Саду К. 77/08 од 18.3.2008. године и Врховног суда Србије Кж.І 1175/08 од 3.7.2008. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Новом Саду К. 77/08 од 18.3.2008. године окр. М.М. оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 2. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од четири године.

Одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца окривљеног, Врховни суд Србије је пресудом Кж.І 1175/08 од 3.7.2008. године, уважањем жалбе јавног тужиоца преиначио првостепену пресуду у погледу одлуке о казни и окр. М.М. осудио на казну затвора у трајању од пет година док је жалбу браниоца одбио као неосновану.

Против наведених правноснажних пресуда Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП и повреде кривичног закона из члана 369. став 1. тачка 5. ЗКП, са предлогом да се захтев усвоји и констатује повреда и процесног и материјалног кривичног закона у корист окривљеног.

Врховни касациони суд је, пошто је поступљено у смислу члана 422. став 2. и 3. ЗКП, одржао седницу већа у присуству осуђеног М.М. и у одсуству уредно обавештених заменика Републичког јавног тужиоца и браниоца, адв. Д.Г, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости подигнут, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев је неоснован.

Према наводима захтева првостепени и другостепени суд повредили су одредбу члана 369. став 1. тачка 5. ЗКП, јер су приликом одлучивања о казни прекорачили овлашћења која суд има по закону, будући да нису опозвали претходну условну осуду, а што су били дужни да ураде, сходно одредбама члана 67. став 1. КЗ и члана 70. став 1. КЗ. Такође, према захтеву првостепени суд је учинио и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, јер је у предпоследњем ставу образложења пресуде навео „да су рокови кушње по претходним осудама истекли...“, што не одговара истини односно извештају из казнене евиденције, јер рокови кушње нису истекли, а то првостепени суд најпре није са сигурношћу утврдио а затим је и погрешно интерпретирао. Како другостепени суд није по службеној дужности узео у обзир учињену битну повреду одредаба кривичног поступка нити отклонио учињену повреду закона, то су исте повреде, у корист окривљеног учињене и другостепеном пресудом.

Оцењујући наводе захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд налази да првостепеном и другостепеном пресудом нису учињене повреде закона на које се у захтеву указује.

Наиме, према одредби члана 67. став 1. КЗ, суд ће опозвати условну осуду ако осуђени у време проверавања учини једно или више кривичних дела за која је изречена казна затвора од две године или у дужем трајању, а према одредби члана 70. став 1. КЗ, ако осуђени у току времена проверавања учини кривично дело које повлачи опозивање условне осуде, а то је пресудом утврђено тек после истека времена проверавања, условна осуда се може опозвати најкасније у року од једне године од дана када је протекло време проверавања.

Из наведених законских одредби јасно произилази да се условна осуда, ако је испуњен услов из

члана 67. став 1. КЗ, мора опозвати до истека времена проверавања, а у додатном року од једне године, који има карактер преклузивног рока, условна осуда се може опозвати али и не мора, при чему одлука о опозиву условне осуде у том додатном року мора бити правноснажна.

Из списка предмета се утврђује да је окр. М.М. пресудом Општинског суда у Новом Саду К. ... од 4.4.2006. године била изречена условна осуда – три године затвора са роком проверавања од једне године због кривичног дела из члана 220. став 2. у вези става 1. КЗ РС.

Наведену пресуду окривљени и бранилац примили су 9.5.2006. године, па како није било изјављених жалби, пресуда је постала правноснажна 24.5.2006. године.

Пресуда, иначе, постаје правноснажна даном доношења другостепене пресуде по жалби или, уколико жалба није изјављена, истеком рока за изјављивање жалбе, па су потпуно нејасни наводи захтева о датуму правноснажности пресуде К. ... од 4.4.2006. године, при чему јавни тужилац у захтеву наводи два различита датума правноснажности (23.6.2006. и 4.4.2006. године).

Како је дакле, пресуда К. ... од 4.4.2006. године постала правноснажна 24.5.2006. године, то је рок проверавања истекао 24.5.2007. године, а додатни рок од једне године – 24.5.2008. године.

Пресуда Окружног суда у Новом Саду К. 77/08 донета је 18.3.2008. године, дакле по протеклу рока проверавања, па навод првостепеног суда у тој пресуди „да су рокови кушње по ранијим осудама истекли“, није противречан садржини исправе – извештају из казнене евиденције, те је неоснован навод захтева о постојању битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП.

Тачно је да у време доношења те пресуде није био истекао додатни рок од једне године, међутим, првостепени суд у том року, као што је напред већ речено, није био у обавези да опозове условну осуду, а како је правноснажна, другостепена пресуда, донета 3.7.2008. године, дакле по протеклу и додатног рока, то другостепени суд условну осуду није ни могао опозвати ни под каквим условима.

Према томе, првостепени и другостепени суд, неопозивањем условне осуде по ранијој пресуди, нису прекорачили овлашћења која суд има по закону код одлуке о казни, па тиме не стоји ни навод захтева о учињеној повреди кривичног закона из члана 369. став 1. тачка 5. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је нашао да је захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца неоснован, те је на основу одредбе члана 30. став 1., члана 32. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС" број 116 од 22.12.2008. године) и одредбе члана 24. став 7. ЗКП, односно члана 10. Закона о изменама и допунама Законика о кривичном поступку и члана 424. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник

Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа

судија

Горан Чавлина,с.р.